YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)
8 päivänä heinäkuuta 1999 *

Asiassa T-12/96,

Area Cova, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo (Espanja),
Armadora José Pereira, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,
Armadores Pesqueros de Aldan, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,
Centropesca, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,
Chymar, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,
Eloymar, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Estribela (Espanja),
Exfaumar, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bueu (Espanja),
Farpespan, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Moaña (Espanja),
Freiremar, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,
Hermanos Gandón, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Cangas (Espanja),
Heroya, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,
Hiopesca, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,
José Pereira e Hijos, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,
Juana Oya Pérez, kotipaikka Marín (Espanja),
Manuel Nores González, kotipaikka Marín,
Moradiña, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Cangas,
Navales Cerdeiras, SL, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Camariñas (Espanja),
Nugago Pesca, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bueu,
Pesquera Austral, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

Pescaberbés, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

Pesqueriás Bígaro Narval, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

Pesquera Cíes, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

Pesca Herculina, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

Pesquera Inter, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Cangas,

Pesquerías Marinenses, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Marín,

Pesquerías Tara, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Cangas,

Pesquera Vaqueiro, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

Sotelo Dios, SA, Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de pesca de Merluza (Anamer), Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

Asociación Nacional de Armadores du Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar), Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), Espanjan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Vigo,

edustajinaan asianajajat Antonio Creus Carreras, Barcelona, Eva Contreras Ynzenga, Madrid, ja Marta Ventura Arasanz, Barcelona, asianajotoimisto Cuatrecasas, 78 avenue d'Auderghem, Bryssel,

kantajina,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja John Carbery ja oikeudellisen yksikön virkamies Germán-Luis Ramos Ruano, avustajanaan saman yksikön päällikkö Ramón Torrent, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston ylijohtaja Alessandro Morbilli, Kirchberg,

ja

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Thomas Van Rijn ja oikeudellisen yksikön virkamies Juan Guerra Fernandez, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajina,

jossa kantajat vaativat jäsenvaltioiden lipun alla purjehtivien alusten grönlanninpallaksen kalastuksen lopettamisesta 30 päivänä lokakuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2565/95 (EYVL L 262, s. 27) kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit K. Lenaerts ja J. Azizi,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat

1 Euroopan talousyhteisön tekemästä Luoteis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevasta yleissopimuksesta

28 päivänä joulukuuta 1978 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3179/78 (EYVL L 378, s. 1) hyväksytyn Luoteis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevan yleissopimuksen (jäljempänä NAFO-yleissopimus) tarkoituksena on erityisesti kalavarojen säilyttämisen, parhaan mahdollisen käytön ja järkiperäisen hoidon edistäminen NAFO-yleissopimuksen 1 artiklan 1 kohdassa määritellyllä Luoteis-Atlantin alueella.

2 NAFO-yleissopimuksen osapuolet, joihin yhteisö kuuluu, voivat muun muassa rajoittaa tiettyjen lajien saaliskiintiötä sääntelyalueen tietyissä osissa. Tätä varten yleissopimuksen osapuolet määrittelevät suurimman sallitun saaliin (jäljempänä TAC) sekä vahvistavat osuudet, jotka kuuluvat sopimuksen kullekin osapuolelle, yhteisö mukaan lukien. Neuvosto jakaa yhteisön kalastus- ja vesiviljelyjärjestelmän perustamisesta 20 päivänä joulukuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3760/92 (EYVL L 389, s. 1; jäljempänä asetus N:o 3760/92) 8 artiklan 4 kohdan mukaisesti yhteisön käytettävissä olevan osuuden eli yhteisön kiintiön jäsenvaltioiden kesken.

3 Luoteis-Atlantin kalastusjärjestön (jäljempänä NAFO) kalastuskomissio vahvisti syyskuussa 1994 ensi kerran grönlanninpallaksen pyyntiä koskevan TAC:n, joka oli 27 000 tonnia. TAC:ta sovellettiin vuonna 1995 NAFOn suuralueilla 2 ja 3.

4 Luoteis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenvälistä yhteistyötä koskevassa yleissopimuksessa määritellyn sääntelyalueen kalavaroja koskevista tietyistä säilyttämis- ja hoitotoimenpiteistä vuonna 1995 20 päivänä joulukuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 3366/94 (EYVL L 363, s. 60; jäljempänä asetus N:o 3366/94) johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan, että NAFO-yleissopimuksen sopimuspuolet eivät olleet vielä jakaneet keskenään grönlanninpallassaaliiden enimmäismäärää suuralueilla 2 ja 3, että NAFOn kalastuskomission oli tarkoitus kokoontua päättämään tästä

jaosta ja että grönlanninpallaksen pyynti oli sallittua vuonna 1995 mutta pyynnin määrä vähennettäisiin jäsenvaltioille myönnetyistä kiintiöistä.

5 NAFOn kalastuskomissio päätti 30.1.—1.2.1995 pitämässään erityiskokouksessa myöntää grönlanninpallaksen TAC:sta vuonna 1995 yhteisölle osuuden, jonka suuruus oli 3 400 tonnia.

6 Neuvosto esitti yhteisön puolesta 3.3.1995 NAFO-yleissopimuksen 12 artiklan 1 kohdan mukaisen vastaväitteen, koska yhteisö piti kyseistä osuutta liian pienenä.

7 Samana päivänä ja ilmeisesti neuvoston esittämän vastaväitteen johdosta Kanada mukautti lainsäädäntöään voidakseen tarkastaa alukset, jotka olivat sen yksinomaiseen lainkäyttövaltaan kuuluvan talousvyöhykkeen ulkopuolella. Kanadan viranomaiset tarkastivatkin 9.3.1995 hieman aikaisemmin muutetun lain nojalla NAFOn sääntelyalueella kalastaneen Estai-nimisen aluksen, joka kuuluu kantajana olevalle José Pereira e Hijos, SA:lle.

8 Neuvosto vahvisti asetuksen (EY) N:o 3366/94 muuttamisesta 6 päivänä huhtikuuta 1995 antamallaan asetuksella N:o 850/95 (EYVL L 86, s. 1; jäljempänä asetus N:o 850/95) yhteisölle erillisen kiintiön ja rajoitti grönlanninpallasta koskevan yhteisön osuuden NAFOn suuralueilla 2 ja 3 vuonna 1995 yhteensä 18 630 tonniin. Se täsmensi, että " — — tämän erillisen kiintiön olisi oltava näille kalavaroille vahvistetun säilyttämistoimenpiteen eli 27 000 tonnin TAC:n mukainen; tätä varten on tarpeen säätää mahdollisuudesta lopettaa kalastus heti, kun TAC on täynnä, jopa ennen erillisen kiintiön täyttymistä".

9 Lopettaakseen välillään edellä 6 ja 7 kohdassa kuvatuista syistä syntyneen diplomaattisen kiistan yhteisö ja Kanadan hallitus allekirjoittivat 20.4.1995 NAFO-yleissopimuksen mukaista kalastusta koskevan sopimuksen yhteisesti hyväksytyn neuvottelupöytäkirjan, kirjeenvaihdon, noottienvaihdon sekä niiden liitteiden

muodossa, joka hyväksyttiin 22.12.1995 tehdyllä neuvoston päätöksellä 95/586/EY (EYVL L 327, s. 35; jäljempänä kahdenvälinen kalastussopimus).

10 Neuvosto hyväksyi kahdenvälisen kalastussopimuksen mukaisesti asetuksen (EY) N:o 3366/94 muuttamisesta toisen kerran 29 päivänä kesäkuuta 1995 annetun asetuksen (ETY) N:o 1761/95 (EYVL L 171, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1761/95), jossa vahvistettiin yhteisön grönlanninpallaskiintiöksi NAFOn suuralueilla 2 ja 3 vuodeksi 1995 yhteensä 5 013 tonnia 16.4.1995 alkaen.

11 Komissio totesi jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten grönlanninpallaksen kalastuksen lopettamisesta 30 päivänä lokakuuta 1995 antamassaan asetuksessa (EY) N:o 2565/95 (EYVL L 262, s. 27; jäljempänä asetus N:o 2565/95 tai riidanalainen asetus), että asetuksessa N:o 1761/95 määritetty yhteisön kiintiö vuodeksi 1995 oli täyttynyt, sekä ilmoitti yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2847/93 (EYVL L 261, s. 1) 21 artiklan 3 kohdan mukaisesti grönlanninpallaksen pyynnin lopettamisesta NAFOn suuralueilla 2 ja 3.

Menettely

12 Kantajat ovat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.1.1996 jättämällään kanteella vaatineet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan asetuksen N:o 2565/95 sekä esittäneet asetusta N:o 1761/95 ja yhteisön ja Kanadan hallituksen tekemää kahdenvälistä kalastussopimusta koskevan lainvastaisuusväitteen.

13 Neuvosto esitti 26.2.1995 ja 1.3.1996 yhteisöjen tuomioistuimeen toimittamillaan erillisillä asiakirjoilla työjärjestyksen 114 artiklan mukaisesti oikeudenkäyntiväitteen.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti 29.5.1997 tekemällään määräyksellä tutkia neuvoston esittämän oikeudenkäyntiväitteen pääasian yhteydessä.

15 Kantajat pyysivät kirjallisen menettelyn aikana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 27.10.1997 jättämällään asiakirjalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ryhtymään prosessinjohtotoimenpiteisiin ja esittämään 13 kysymystä komissiolle, 9 kysymystä neuvostolle ja yhden kysymyksen Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimistolle sekä kuulemaan yhtä todistajaa ja kolmea asiantuntijaa.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimesi 21.9.1998 tekemällään päätöksellä esittelevän tuomarin kolmannelle jaostolle, jolle myös asian käsittely siirrettiin.

17 Kantajat luopuivat 19 prosessinjohtotoimen pyytämisestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.12.1998 jättämällään kirjeellä.

Osapuolten vaatimukset

18 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa asetuksen N:o 2565/95;

— kumoaa asetuksen N:o 1761/95, siltä osin kuin siinä määritetään yhteisön grönlanninpallaskiintiöksi 5 013 tonnia vuonna 1995 NAFOn suuralueilla 2

ja 3 ja siten muutetaan asetuksella N:o 850/95 vahvistettua yhteisön erillistä 18 630 tonnin grönlanninpallaskiintiötä;

— toteaa, ettei yhteisön ja Kanadan hallituksen tekemää kahdenvälistä kalastussopimusta sovelleta, siltä osin kuin siinä viitataan 5 013 tonnin suuruisen yhteisön kiintiön vahvistamiseen grönlanninpallaksen pyynnille 16.4.1995 alkaen, jolloin kiintiö on pienempi kuin asetuksella N:o 850/95 vahvistettu erillinen 18 630 tonnin grönlanninpallaskiintiö;

— hyväksyy ehdotetut prosessinjohtotoimet;

— velvoittaa neuvoston ja komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta;

— toissijaisesti hylkää kanteen;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta;

— toissijaisesti hylkää kanteen;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

21 Työjärjestyksen 113 artiklan mukaan kun tuomioistuin tekee ratkaisun työjärjestyksen 114 artiklan 3 ja 4 kohdan tarkoittamassa tilanteessa, se voi milloin tahansa omasta aloitteestaan tutkia, onko asia jätettävä tutkimatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi; vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan muun muassa EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa (josta on muutettuna tullut EY 230 artiklan neljäs kohta) määrätyt kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset ovat tällaisia prosessinedellytyksiä (asia C-313/90, CIRFS ym. v. komissio, tuomio 24.3.1993, Kok. 1993, s. I-1125, 23 kohta; asia T-239/94, EISA v. komissio, tuomio 24.10.1997, Kok. 1997, s. II-1839, 26 kohta; asia T-100/94, Michailidis ym. v. komissio, määräys 15.9.1998, Kok. 1998, s. II-3115, 49 kohta ja asia T-114/96, Biskuiterie-confiserie LOR ja Confiserie du Tech v. komissio, määräys 26.3.1999, 24 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa.

22 Nyt käsiteltävässä asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi saaneensa riittävästi tietoa asiasta osapuolten kirjallisen käsittelyn aikana toimittamien asiakirjojen ja selvitysten perusteella. Koska asiakirja-aineisto sisältää kaikki ratkaisun antamisen kannalta tarvittavat tiedot, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei ole syytä aloittaa suullista käsittelyä tai ryhtyä prosessinjohtotoimiin, jotka sitä paitsi koskevat lähinnä asiakysymyksiä.

23 Tämän kanteen ovat nostaneet 28 laivanvarustajaa ja kolme laivanvarustajien etuja valvovaa yhdistystä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä kummankin kantajaryhmän osalta.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen, siltä osin kuin sen ovat nostaneet 28 laivanvarustajaa

24 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa annetaan yksittäisille henkilöille oikeus nostaa kanne muun muassa päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena, koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen. Tällä määräyksellä pyritään välttämään erityisesti se, että yhteisöjen toimielimet voisivat pelkästään valitsemalla toimenpiteen muodoksi asetuksen estää yksityisiä nostamasta kanteita päätöksistä, jotka koskevat näitä suoraan ja erikseen, ja siten määräyksellä pyritään täsmentämään, että toimen luonnetta ei voida muuttaa valitsemalla sille tietty muoto (ks. yhdistetyt asiat 789/79 ja 790/79, Calpak ja Società Emiliana Lavorazione Frutta v. komissio, tuomio 17.6.1980, Kok. 1980, s. 1949, 7 kohta ja asia T-298/94, Roquette Frères v. neuvosto, tuomio 7.11.1996, Kok. 1996, s. II-1531, 35 kohta).

25 Asetuksen ja päätöksen toisistaan erottava kriteeri on pääteltävä sen perusteella, onko kyseessä oleva toimi soveltamisalaltaan yleinen, missä yhteydessä arvioidaan riidanalaisen säädöksen luonnetta ja erityisesti niitä oikeusvaikutuksia, joita sillä vaikuttaa olevan tai joita sillä käytännössä on (ks. asia 26/86, Deutz und Geldermann v. neuvosto, tuomio 24.2.1987, Kok. 1987, s. 941, 7 kohta; asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 28 kohta ja asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta).

26 Kantajat väittävät, että riidanalaista asetusta olisi tarkasteltava joukkona yksittäisiä päätöksiä, joiden kohteena kantajat ovat tietyn taloudellisten toimijoiden suljetun ja rajatun ryhmän jäseninä.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa nyt käsiteltävässä asiassa, että riidanalaisessa asetuksessa todetaan yhteisön kiintiön täyttyminen ja rajoitetaan jäsenvaltioiden suorittamaa grönlanninpallaksen pyyntiä NAFOn suuralueilla 2 ja 3 vuonna 1995. Sitä sovelletaan siis erotuksetta kaikkiin sellaisiin jonkin jäsenvaltion lipun alla purjehtiviin aluksiin tai jossakin jäsenvaltiossa rekisteröityihin aluksiin, jotka tosiasiallisesti tai mahdollisesti harjoittavat grönlanninpallaksen pyyntiä kyseisillä alueilla.

28 Kantajat väittävät, että muiden laivanvarustajien kuin niiden, jotka kantajien tavoin olivat aloittaneet grönlanninpallaksen pyynnin kyseisillä alueilla ennen riidanalaisen asetuksen voimaantuloa, oli käytännössä mahdotonta aloittaa grönlanninpallaksen pyynti vuoden 1995 aikana. Tällainen kalastus edellyttää nimittäin aluksilta erityisvarustelua. Voidakseen harjoittaa grönlanninpallaksen pyyntiä kyseisten laivanvarustajien on lisäksi noudatettava hallinnollisia muodollisuuksia ja hankittava tarvittavat luvat.

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa kuitenkin, että kantajien esittämiä tosiseikkoja ei pidä tarkastella tekijöinä, jotka rajaavat ehdottomalla ja lopullisella tavalla riidanalaisen asetuksen soveltamisalan koskemaan vain niitä laivanvarustajia, jotka olivat aloittaneet grönlanninpallaksen pyynnin kyseisillä alueilla ennen asetuksen voimaantuloa. Teknisistä vaatimuksista ja hallinnollisista muodollisuuksista huolimatta laivanvarustajat, jotka eivät olleet vielä harjoittaneet kyseistä toimintaa, olivat saattaneet aloittaa sen markkinointivuonna 1995, jolloin riidanalainen asetus koski myös näitä toimijoita.

30 On myös täsmennettävä, että kantajat eivät voi tehokkaasti vedota siihen seikkaan, että ne ovat löytäneet 90-luvun alussa grönlanninpallasparven kyseisiltä alueilta ja että ne ovat tämän jälkeen yhteisön ainoana laivastona harjoittaneet kalastusta siellä, ja tällä tavoin osoittaa kuuluvansa rajattuun, riidanalaisen asetuksen kohteena olevaan ryhmään. Asiakirja-aineistosta käy nimittäin ilmi, että markkinointivuonna 1995 kantajien lisäksi myös tuntematon määrä portugalilaisia laivanvarustajia on kalastanut kyseisillä alueilla, tosin kantajia pienimuotoisemmin.

31 Riidanalaisen asetuksen kohteena olevien toimijoiden joukko saattaa sitä paitsi olla vielä tätäkin suurempi. Riidanalaisen asetuksen hyväksymisajankohtana espanjalaisten ja portugalilaisten lisäksi myös muunmaalaiset kalastusalukset olivat kiinnostuneita grönlanninpallaksen kalastuksesta NAFOn sääntelyalueella, mistä on osoituksena se, että jokin aika kyseisen asetuksen antamisen jälkeen eli 22.12.1995 hyväksyttiin neuvoston asetus N:o 3090/95 Luoteis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevassa yleissopimuksessa määritetyn sääntelyalueen kalavarojen tietyistä vuonna 1996

sovellettavista säilyttämis- ja hoitotoimenpiteistä, jossa NAFOn sääntelyalueella sovellettu grönlanninpallaksen vuoden 1996 kiintiö varattiin espanjalaisten ja portugalilaisten kalastusalusten lisäksi saksalaisille kalastusaluksille.

32 Tietyn normatiivisen toimen yleistä ulottuvuutta ja siten sen luonnetta ei voida kyseenalaistaa sillä, että on mahdollisuus määritellä enemmän tai vähemmän tarkasti jollain tavoin niiden oikeussubjektien lukumäärä tai jopa henkilöllisyys, joita se koskee tiettynä ajankohtana, jos on selvää, että säännöstä sovelletaan objektiivisen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen vuoksi, joka on määritetty kysymyksessä olevassa säädöksessä (ks. esim. asia C-264/91, Abertal ym. v. neuvosto, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3265, 16 kohta ja asia C-209/94 P, Buralux ym v. neuvosto, tuomio 15.2.1996, Kok. 1996, s. I-615, 24 kohta).

33 Riidanalainen asetus koskee siten tässä tilanteessa kantajia asetuksessa objektiivisesti määriteltyjen olosuhteiden perusteella eli siksi, että kyse on tietyn jäsenvaltion lipun alla purjehtivista aluksista, jotka todennäköisesti harjoittavat grönlanninpallaksen kalastusta NAFOn suuralueilla 2 ja 3.

34 Tätä toteamusta ei voida riitauttaa kantajien esittämällä vastaväitteellä, jonka mukaan riidanalaisen säädöksen taustalla olisivat talouspoliittiset ja diplomaattiset syyt eikä niinkään tarve varmistaa kalavarojen säilyminen ja järkevä hoito. Tietyn toimen normatiivisuutta ei määritellä niiden tieteellisten ja poliittisten syiden perusteella, joiden vuoksi se on hyväksytty, vaan sitä seikkaa tarkastelemalla, onko sen soveltamisala määritelty yleisesti ja abstraktisti ja siten objektiivisesti, mikä nyt käsiteltävässä asiassa pitää paikkansa.

35 Riidanalaisella säännöksellä on siten yleinen merkitys ja se on EY:n perustamissopimuksen 189 artiklassa (josta on tullut EY 249 artikla) tarkoitettu asetus.

36 Oikeuskäytännön mukaan kuitenkin tietyissä olosuhteissa myös yleisesti sovellettava säännös voi koskea joitakin taloudellisia toimijoita erikseen (asia

C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2501, 13 kohta ja asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 19 kohta). Tällaisessa tapauksessa yhteisön säädös voi olla samanaikaisesti luonteeltaan normatiivinen ja tiettyjä taloudellisia toimijoita kohtaan päätöksen luonteinen (yhdistetyt asiat T-481/93 ja T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens ym. v. komissio, tuomio 13.12.1995, Kok. 1995, s. II-2941, 50 kohta). Näin on silloin, kun kyseisellä säännöksellä vaikutetaan luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön joidenkin tämän erityisominaisuuksien tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella kyseinen henkilö erottuu kaikista muista (em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 20 kohta).

37 On aiheellista varmistaa edellä esitetyn oikeuskäytännön mukaisesti, koskeeko riidanalainen asetus nyt käsiteltävässä asiassa kantajia tällaisten erityisominaisuuksien vuoksi tai onko kyseessä tosiasiallinen tilanne, jonka perusteella kantajat erottuvat kyseisen asetuksen kannalta kaikista muista toimijoista, joihin sitä on tarkoitus soveltaa.

38 Kantajat esittävät tässä yhteydessä lähinnä kuusi väitettä.

39 Kantajien mukaan yhteisön viranomaisilla oli ensinnäkin riidanalaisen säädöksen hyväksymisajankohtana ollut velvollisuus ottaa huomioon niiden erityistilanne.

40 On totta, että yhteisöjen tuomioistuin ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ovat ottaneet tutkittavaksi kumoamiskanteita, joita on nostettu normatiivisia toimia vastaan, kun olemassa on ollut ensisijaisena pidettävä säännös, jossa edellytetään näiden normatiivisten toimien hyväksyjiä ottamaan huomioon kantajan erityisasema (ks. asia 11/82, Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, tuomio 17.1.1985, Kok. 1985, s. 207, 11—32 kohta; asia C-152/88, Sofrimport v. komissio, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2477, 11—13 kohta; yhdistetyt

asiat T-480/93 ja T-483/93, Antillean Rice Mills ym. v. neuvosto, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2305, 67—78 kohta ja asia T-135/96, UEAPME v. neuvosto, tuomio 17.6.1998, Kok. 1998, s. II-2335, 90 kohta).

41 Nyt käsiteltävässä asiassa kantajat katsovat, että tämä velvollisuus on johdettavissa EY:n perustamissopimuksen 39 artiklan (josta on tullut EY 33 artikla) lisäksi asetuksen N:o 3760/92 2 artiklan 1 kohdasta ja 11 artiklasta.

42 Perustamissopimuksen 39 artiklassa määritellään yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteet. Asetuksen N:o 3760/92 2 artiklan 1 kohdassa luetellaan yhteisen kalastuspolitiikan yleiset tavoitteet. Kyseisessä kohdassa viitataan siihen, että on välttämätöntä ottaa kuluttajien tarpeiden lisäksi huomioon tuottajien tarpeet. Kyseisen asetuksen 11 artiklassa säädetään menettelystä, jonka mukaisesti neuvosto vahvistaa tavoitteet ja yksityiskohtaiset säännöt, joilla pyritään saamaan aikaan yhteisön kalatalousalaa koskeva rakenneuudistus kestävän tasapainon saavuttamiseksi kalavarojen ja niiden hyväksikäytön välillä. Säännöksessä täsmennetään myös, että rakenneuudistus ottaa tapauskohtaisesti huomioon mahdolliset taloudelliset ja yhteiskunnalliset seuraukset sekä eri kalastusalueiden erityispiirteet.

43 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa aluksi, että jälkimmäisellä säännöksellä ei ole merkitystä nyt käsiteltävän asian kannalta, koska neuvoston asetuksessa ei määritellä monivuotisia tavoitteita ja yksityiskohtaisia sääntöjä yhteisön kalatalousalaa koskevan rakenneuudistuksen aikaansaamiseksi vaan todetaan NAFO-yleissopimuksen mukaisesti yhteisölle vuonna 1995 kuuluvan grönlanninpallaskiintiön täyttyminen ja kalastuksen lopettaminen NAFOn suuralueilla 2 ja 3.

44 Kolme säännöstä, joihin kantajat viittaavat, ovat sitä paitsi niin yleisiä, ettei niiden perusteella voida todeta riidanalaisen asetuksen laatijoiden nimenomaan edellyttäneen sitä, että kaikista toimijoista, joita kyseinen säädös koskee, juuri kantajien tilanteeseen kiinnitetään erityistä huomiota.

45 Kantajat vetoavat toiseksi perinteisiin kalastusoikeuksiin ja kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatteeseen, jotka velvoittavat yhteisön viranomaisia ottamaan huomioon kantajien erityistilanteen.

46 Ne viittaavat toisaalta tapaoikeuteen perustuviin perinteisiin kalastusoikeuksiin, jotka ovat syntyneet espanjalaisten laivanvarustajien suorittamasta grönlanninpallaksen kalastuksen kehittämisestä NAFOn sääntelyalueella 90-luvulta alkaen. Ne viittaavat erityisesti NAFO-yleissopimuksen 11 artiklan 4 kohtaan, jossa määrätään seuraavaa:

"Sääntelyalueen pyyntimäärien jakautumista koskevissa [NAFOn kalastus]-komission hyväksymissä ehdotuksissa on otettava huomioon sellaisten komission jäsenten edut, joiden alukset ovat perinteisesti kalastaneet tällä alueella; Newfoundlandin matalikon ja Flemish Capin alueen pyyntimääriä jaettaessa komission jäsenten on otettava erityisesti huomioon sopimuspuoli, jonka rannikolla sijaitsevat yhteisöt ovat ensisijassa riippuvaisia mainittujen alueiden kalastukseen liittyvien kalakantojen hyödyntämisestä ja joka on ponnistellut huomattavasti varmistaakseen näiden kalakantojen säilyttämisen — — ."

47 Tässä yhteydessä ei tarvitse selvittää, voiko vain joitakin vuosia kestäneen käytännön perusteella syntyä perinteisiä kalastusoikeuksia tai voivatko nämä oikeudet koskea erityisesti tietyn kalalajin pyyntiä; ei myöskään tarvitse ratkaista, onko kukin kantaja erikseen tarkasteltuna harjoittanut tällaista, tapaoikeutta luovaa toimintaa, vaan riittää kun todetaan, että nämä oikeudet kuuluvat joka tapauksessa yksinomaan valtioille ja NAFO-yleissopimuksen 11 artiklan 4 kohdan nojalla yhteisölle, mistä syystä yksittäisillä laivanvarustajilla ei ole tällaisia oikeuksia. Lisäksi säännöksessä oleva viittaus "[NAFOn kalastus]-komission jäseniin, joiden alukset ovat perinteisesti kalastaneet" NAFOn sääntelyalueella, ei tarkoita sitä, että säännöksessä tunnustettaisiin kyseisen komission jäsenillä, jollainen myös Euroopan komissio on, olevan perinteisiä kalastusoi-

keuksia, vaan kyse on pelkästään arviointiperusteesta, joka otetaan huomioon pyyntimääriä jaettaessa.

48 Kantajat vetoavat oman kantansa tueksi myös kalastustoiminnan suhteellisen vakauden periaatteeseen.

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa tässä yhteydessä, että asetuksen N:o 3760/92 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun periaatteen avulla pyritään turvaamaan kullekin jäsenvaltiolle osuus yhteisön TAC:ista, jotka määritetään pääasiallisesti niiden pyyntimäärien mukaan, jotka perinteisillä kalastuselinkeinoilla ja paikallisväestöllä, joka on erityisen riippuvaista kalastuksesta ja siihen liittyvistä elinkeinoista, on tässä jäsenvaltiossa ollut ennen kiintiöjärjestelmän perustamista (asia C-4/96, NIFPO ja Northern Ireland Fishermen's Federation, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. I-681, 47 kohta).

50 Yksittäiset laivanvarustajat eivät siten voi vedota sellaiseen oikeuteen, joka perustuu tähän periaatteeseen. Periaatetta sovelletaan ainoastaan yhteisön pyyntikiintiön jakamiseen jäsenvaltion kesken kunkin kalakannan osalta (asia C-405/92, Mondiet, tuomio 24.11.1993, Kok. 1993, s. I-6133, 50 kohta). Riidanalainen asetus ei siten koske yhteisön pyyntikiintiön jakamista jäsenvaltioiden kesken vaan kalastuksen lopettamista kiintiön täytyttyä.

51 Ensimmäinen väite on siten hylättävä kokonaisuudessaan.

52 Kantajat väittävät toiseksi, että säännös on kohdistettu niistä jokaiselle erikseen, koska yhteisön viranomaiset olivat riidanalaisen asetuksen hyväksymishetkellä olleet selvästi tietoisia niiden erityistilanteesta.

53 Tämä väite on vailla merkitystä. Se seikka, että säädöksen antanut toimielin on tietoinen henkilöistä, joita säädös koskee, voi jossain tapauksessa velvoittaa toimielimen ottamaan huomioon näiden henkilöiden erityistilanteen, mutta se ei sellaisenaan aiheuta tällaista velvollisuutta. Tätä seikkaa ei siten voida yksinään pitää yksilöivänä tekijänä, jos kyseistä velvollisuutta ei samanaikaisesti ole. Edellä esitetyn perusteella kantajat eivät siis voi nyt käsiteltävässä asiassa vedota mihinkään riidanalaisen säädöksen hyväksyjää koskevaan velvollisuuteen erityistilanteensa huomioon ottamiseksi.

54 Toinen väite on siten hylättävä.

55 Kantajat väittävät kolmanneksi, että riidanalainen säännös on tulos Kanadan ja yhteisön välisestä diplomaattisesta riidasta, joka johtui alun perin kantajien NAFOn sääntelyalueella harjoittamasta grönlanninpallaksen pyynnistä ja sen välittömästä vaikutuksesta yhdelle kantajista kuuluvan Estai-aluksen pysäyttämiseen sekä Kanadan viranomaisten suorittamaan kantajien muiden alusten toiminnan häiritsemiseen.

56 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että nämä tapahtumat, jotka koskivat sitä paitsi vain joitakin kantajia, eivät saaneet aikaan sitä, että kantajien tilanne erottuisi muiden asetuksen kohteena olevien toimijoiden tilanteesta, siltä osin kuin kyse on riidanalaisen asetuksen aikaansaamista vaikutuksista.

57 Kolmas väite on siten hylättävä.

58 Kantajat vetoavat neljänneksi siihen, että ne ovat vuonna 1994 osallistuneet komission neuvonantajina alustaviin neuvotteluihin NAFOn kalastuskomission grönlanninpallakselle hyväksymästä TAC:sta.

59 Oikeuskäytännössä on todettu, että kun tietty henkilö osallistuu jollain tavalla yhteisön säädöksen hyväksymismenettelyyn, kyseinen säädös koskee tätä henkilöä erikseen vain silloin, kun sovellettavassa yhteisön lainsäädännössä myönnetään hänelle tiettyjä prosessuaalisia takuita (asia T-585/93, Greenpeace ym. v. komissio, määräys 9.8.1995, Kok. 1995, s. II-2205, 56 ja 63 kohta; em. tuomio asiassa Exporteurs in Levende Varkens ym. v. komissio 55 kohta, ja asia T-398/94, Kahn Scheepvaart v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-477, 48 ja 49 kohta, sekä em. oikeuskäytäntö).

60 On syytä huomauttaa, että ennen kuin komissio toteaa kiintiön täyttymisen ja ilmoittaa kalastuksen lopettamisesta edellä mainitun 12.10.1993 annetun asetuksen N:o 2847/93 21 artiklan 2 kohdan mukaisesti, yhteisön lainsäädännössä ei velvoiteta komissiota menettelemään siten, että kantajien kaltaisilla toimijoilla olisi oikeus vaatia tiettyjä oikeuksia tai jopa tulla kuulluiksi.

61 Neljäs väite on siten hylättävä.

62 Viidenneksi kantajat viittaavat edellä mainittuun tuomioon asiassa Extramet Industrie vastaan neuvosto ja vetoavat siihen, että riidanalaisella asetuksella on ollut kantajiin kohdistuvia taloudellisia vaikutuksia, joista ne mainitsevat erityisesti huomattavat rahalliset tappiot ja kalastusalusten kohtuuttoman pysyttämisen satamassa.

63 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että edellä mainitussa asiassa Extramet Industrie vastaan neuvosto annetussa tuomiossa polkumyyntitullista annetun riidanalaisen asetuksen katsottiin koskevan kantajaa erikseen siitä syystä, että kantaja oli kyseisen toimenpiteen kohteena olevan tavaran suurin tuoja, sen loppukäyttäjä ja jalostetun tuotteen osalta yhteisön tuottajan merkittävin kilpailija.

64 Kantajat eivät kuitenkaan ole osoittaneet olevansa vastaavassa, hyvin erityisessä tilanteessa. Taloudelliset vaikutukset, joihin ne vetoavat, eli rahalliset tappiot ja kalastusalusten pysyttäminen satamassa, eivät erota niitä nimenomaisesti kaikista muista taloudellisista toimijoista, joita riidanalainen asetus koskee.

65 Viides väite on siten hylättävä.

66 Kuudenneksi kantajat viittaavat edellä mainittuun tuomioon asiassa Codorniu vastaan neuvosto ja väittävät riidanalaisen asetuksen loukkaavan subjektiivisia oikeuksia, joita yhteisön oikeudessa olisi suojeltava. Ne vetoavat uudelleen perinteisiin kalastusoikeuksiin ja kalastustoiminnan suhteellista vakautta koskevaan yhteisön periaatteeseen.

67 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin edellä todennut (ks. 47—52 kohta), että kantajat eivät voi nyt käsiteltävässä asiassa vedota näihin oikeuksiin tai kyseiseen periaatteeseen.

68 Nyt tarkasteltava tilanne on erilainen kuin edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto, jossa yritys ei riidanalaisen asetuksen vuoksi voinut käyttää tavaramerkkiä, joka sillä oli ollut pitkän aikaa, mistä syystä yritys oli korostetusti

eri asemassa muihin taloudellisiin toimijoihin nähden. Nyt käsiteltävässä asiassa riidanalainen asetus ei ole saattanut kantajia tällaiseen asemaan, koska asetuksella ei ole loukattu kantajien erioikeuksia (em. määräys asiassa Asocarne v. neuvosto, 43 kohta; asia C-409/96 P, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 18.12.1997, Kok. 1997, s. I-7531, 41 kohta ja asia T-18/95, Atlanta ja Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. komissio, määräys 10.12.1996, Kok. 1996, s. II-1669, 49 kohta).

69 Myös kuudes väite on siten hylättävä.

70 Edellä esitetyn perusteella on siten todettava, että riidanalaisen asetuksen ei voida katsoa koskevan kutakin 28 laivanvarustajasta erikseen.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen, siltä osin kuin sen ovat nostaneet kolme laivanvarustajayhdistystä

71 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jonkin henkilöryhmän yhteisiä etuja edistämään perustettua yhdistystä ei voi koskea erikseen perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan tarkoittamassa merkityksessä sellainen säännös, joka koskee tämän ryhmän yleisiä etuja, ja tämän vuoksi yhdistys ei voi nostaa kumoamiskannetta, koska sen jäsenet eivät voi näin tehdä yksityishenkilöinäkään (yhdistetyt asiat 19/62—22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes ym. v. neuvosto, tuomio 14.12.1962, Kok. 1962, s. 943; asia C-321/95 P, Greenpeace Council ym. v. komissio, tuomio 2.4.1998, Kok. 1998, s. I-1651, 14 ja 29 kohta). Koska edellä on todettu, ettei riidanalaisen asetuksen voida katsoa koskevan kutakin laivanvarustajaa erikseen, kyseinen säädös ei myöskään koske erikseen näiden laivanvarustajien yhteisiä etuja edistämään perustettuja yhdistyksiä.

72 Asiakirja-aineistosta käy kuitenkin ilmi, että kaksi näistä kantajina olevista yhdistyksistä, Anamer ja Anavar, ovat osallistuneet komission neuvonantajina NAFOn kalastuskomission kokoukseen, joka pidettiin Halifaxissa (Kanadassa) syyskuussa 1994 ja jonka aikana päätettiin TAC:n määrittämisestä grönlanninpallakselle.

73 Erityisolosuhteet, kuten tietyn yhdistyksen merkitys EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan mukaisen säädöksen hyväksymisen kannalta, voivat saada aikaan sen, että sellaisen yhdistyksen nostama kanne, jonka jäseniä säädös ei koske suoraan ja erikseen, otetaan tutkittavaksi, erityisesti silloin, kun säädös on vaikuttanut yhdistyksen neuvotteluasemaan (yhdistetyt asiat 67/85, 68/85 ja 70/85, van der Kooy ym. v. komissio, tuomio 2.2.1988, Kok. 1988, s. 219, 19—25 kohta ja em. tuomio asiassa CIRFS ym. v. komissio, 29 ja 30 kohta). Vaikka nämä yhdistykset ovat yhdessä muiden jäsenvaltioiden laivanvarustajia edustavien yhdistysten kanssa toimineet komission neuvonantajina NAFOn kalastuskomission kokouksessa, jossa määritettiin sääntelyalueella sovellettava grönlanninpallaksen TAC, ne eivät ole toimineet neuvottelijoina, vaan niitä olivat NAFO-yleissopimuksen osapuolet. Lisäksi näille yhdistyksille ei kyseisissä säännöksissä anneta minkäänlaisia menettelyllisiä oikeuksia. Asiakirja-aineistosta ei sitä paitsi käy ilmi, että yhdistykset olisivat osallistuneet millään lailla NAFO-yleissopimuksen osapuoliin sovellettavaan TAC:hen sisältyvän yhteisön kiintiön täyttymistä koskevan riidanalaisen asetuksen hyväksymiseen tai että niiden olisi pitänyt osallistua siihen.

74 Edellä esitetyn perusteella riidanalainen säädös ei koske kantajina olevia yhdistyksiä erikseen.

75 Yksikään kantajista ei siten täytä perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukaisia tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

76 Kantajat vaativat myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan EY:n perustamissopimuksen 184 artiklan (josta on tullut EY 241 artikla) mukaisesti, ettei asetusta N:o 1761/95 eikä yhteisön ja Kanadan hallituksen välistä kahdenvälistä kalastussopimusta sovelleta.

77 Tältä osin on aiheellista todeta, että perustamissopimuksen 184 artiklaan sisältyvä mahdollisuus vaatia, että riidanalaisen säännöksen oikeudellisena perustana olevaa asetusta tai yleisluonteista toimenpidettä ei sovelleta, ei ole itsenäinen kannetyyppi ja että sitä voidaan käyttää vain varsinaisen kanteen täydennyksenä. Jos pääasiallisen kanteen nostamisoikeus puuttuu, kyseiseen 184 artiklaan ei voida vedota (asia 33/80, Albini v. neuvosto ja komissio, tuomio 16.7.1981, Kok. 1981, s. 2141, 17 kohta; yhdistetyt asiat 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 ja 10/84, Salerno ym. v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1985, Kok. 1985, s. 2523, 36 kohta ja asia T-154/94, CSF ja CSME v. komissio, tuomio 22.10.1996, Kok. 1996, s. II-1377, 16 kohta).

78 Kun lähdetään siitä, että nyt käsiteltävässä asiassa riidanalaisen asetuksen oikeudellisena perustana ovat asetus 1761/95 ja kahdenvälinen kalastussopimus, kyseisen asetuksen kumoamiseksi nostettua kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi, jolloin myös lainvastaisuusväite on jätettävä tutkimatta.

79 Kantajat väittävät lisäksi, että kanteen tutkimatta jättäminen loukkaa ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn sopimuksen 6 artiklassa määrättyä, oikeutta oikeudenkäyntiin koskevaa perusoikeutta. Ne korostavat tässä yhteydessä, että riidanalaisessa asetuksessa ei edellytetä jäsenvaltioiden hyväksyvän mitään täytäntöönpanotoimenpiteitä, mistä syystä kantajilla ei ole käytössään kannemahdollisuutta kansallisissa tuomioistuimissa vastustaakseen asetuksen lainmukaisuutta. Koska kantajat eivät voi saattaa asiaa minkään tuo-

mioistuimen käsiteltäväksi Espanjassa, niiltä evättäisiin kaikki mahdollisuudet puolustautua kyseistä asetusta vastaan, jos niille ei myönnettäisi asiavaltuutta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

80 Asiakirja-aineistosta käy ensinnäkin ilmi, että Espanjan lipun alla purjehtivien alusten kalastustoiminta Espanjan lainkäyttövaltaan kuulumattomilla avomerialueilla edellyttää ennalta hankittua väliaikaista kalastuslupaa siitä riippumatta, onko kyse kansainvälisten kalastusjärjestöjen sääntelemästä alueesta vai ei. Lupa on voimassa vain siihen merkityllä yhdellä tai useammalla alueella kalastettaessa ja luvassa ilmoitettuna ajanjaksona. On myös aiheellista todeta, että kantajat ovat toimittaneet asiakirja-aineistoon jäljennöksen markkinointivuotta 1995 koskevasta väliaikaisesta luvasta, joka on myönnetty 21.4.1995 Estai-aluksen omistavalle ja kantajana olevalle yhtiölle José Pereira e Hijos. Lupa oikeutti grönlanninpallaksen pyyntiin NAFOn sääntelyalueella kiintiön täyttymiseen saakka.

81 Lupa ei siten ollut enää voimassa sen jälkeen, kun riidanalainen asetus oli hyväksytty, sillä asetuksessa todetaan asetuksessa N:o 1761 määritellyn yhteisön kiintiön täyttyminen ja siten grönlanninpallaksen kalastamisen lopettaminen.

82 Muut kantajat väittävät, että niillä olisi ollut väliaikaiset kalastusluvat, joiden voimassaoloa ei ollut sidottu kiintiön täyttymiseen vaan kyseiseen vuoteen kokonaisuudessaan; vaikka näin olisikin, nämä luvat eivät joko Espanjan lainsäädännön tai ainakaan yhteisön oikeuden ensisijaisuuden periaatteen nojalla voineet olla voimassa sen jälkeen, kun kalastuksen lopettamista koskeva riidanalainen asetus oli tullut voimaan.

83 Asiakirja-aineistosta käy myös ilmi, että väliaikaiset kalastusluvat myönnetään ainoastaan pyynnöstä ja että luvan epäämisestä voidaan nostaa kanne Espanjan hallinto-oikeuden mukaisesti.

84 Kantajilla oli siten sen jälkeen, kun niiden luvat olivat tulleet pätemättömiksi, ollut mahdollisuus hakea uusia lupia Espanjan viranomaisilta voidakseen jatkaa grönlanninpallaksen pyyntiä vuonna 1995 kyseisillä alueilla kiintiön täyttymisestä huolimatta; ne olisivat myös voineet saattaa mahdolliset kielteiset lupapäätökset kansallisten tuomioistuinten käsiteltäviksi ja saada lykkäystä päätösten täytäntöönpanoon (yhdistetyt asiat C-143/88 ja C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen ja Zuckerfabrik Soest, tuomio 21.2.1991, Kok. 1991, s. I-415, 16—21 kohta ja asia C-465/93, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft ym., tuomio 9.11.1995, Kok. 1995, s. I-3761). Kantajilla oli siten ollut kaikki mahdollisuudet vastustaa näitä menettelyjä noudattaen mahdollisten kieltävien päätösten perusteena olevien yhteisön säännösten lainmukaisuutta sekä vaatia kansallista tuomioistuinta ratkaisemaan kaikki asiaa koskevat väitteet, jolloin kansallinen tuomioistuin olisi saattanut ensin esittää ennakkoratkaisukysymyksen yhteisöjen tuomioistuimelle kyseisten säännösten pätevyyden tulkitsemisesta (em. asia Greenpeace Council ym. v. komissio, tuomion 32 ja 33 kohta ja asia C-73/97 P, Ranska ym. v. komissio, tuomio 21.1.1999, 40 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa.

85 Kanne on siten jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

86 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian

ja neuvosto ja komissio ovat vaatineet oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantajat on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Kantajat velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan neuvoston ja komission oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 8 päivänä heinäkuuta 1999.

H. Jung

kirjaaja

M. Jaeger

kolmannen jaoston puheenjohtaja